

Sygn. akt V CSK 488/06

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Krzysztof Pietrzykowski
SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

w sprawie z powództwa "E." Spółki Akcyjnej w L.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zespołowi Zakładów
Opieki Zdrowotnej w L.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2007 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 czerwca 2006 r.,

- 1.) oddala skargę kasacyjną;**
- 2.) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800, zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powodowa spółka akcyjna „E.” domagała się w postępowaniu nakazowym zasądzenia od pozwanego Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej kwoty 194.059,41 zł z 23 % od dnia wniesienia pozwu.

Powódka twierdziła, iż nabyła od Banku [...] umową przelewu z dnia 24 marca 2005 r.- wierzytelność pozwanego obejmującą należność główną (1.510.074,73), nieuiszczenie odsetki umowne (23 %) na dzień 28 lutego 2005 r. (954.680,17 zł) oraz dalsze odsetki umowne wyrażone w dacie wniesienia pozwu kwotą 141.781,54 zł. Wierzytelność ta, w łącznym rozmiarze 2.606.536,44 zł, została w przeważającej części potwierdzona sześcioma prawomocnymi nakazami zapłaty (2.412.477,03 zł). Różnica stanowi przedmiot tego sporu.

Od wydanego przez Sąd Okręgowy w L. w dniu 31 sierpnia 2005 r. nakazu zapłaty pozwany złożył zarzuty, wnosząc o uchylenie nakazu i odrzucenie pozwu albo oddalenie powództwa.

Pozwany nie kwestionował swego zadłużenia wobec Banku, ale twierdził, że zostało ono w całości zasądzone na rzecz wierzyciela, z mocy sześciu nakazów zapłaty. Wcześniej doszło do zawarcia sześciu uгод między pozwanym a Bankiem, modyfikujących zadłużenie m.in. co do ustalonych odsetek. Pozwy nakazowe Banku uwzględniały wiążące postanowienia tych uгод.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2005 r. Sąd Okręgowy utrzymał w mocy nakaz zapłaty.

Sąd podkreślił, że dochodzone roszczenie, dotyczące należności odsetkowej, nie było wcześniej rozpoznawane, gdyż wykracza poza zasądzone już odsetki ustawowe i stanowi różnicę między wysokością odsetek umownych (23 %) a wysokością niższych odsetek ustawowych. Dochodzona należność znajduje ponadto potwierdzenie w wyciągach z ksiąg bankowych.

W następstwie apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 czerwca 2006 r. zmienił zaskarżony wyrok, uchylając nakaz zapłaty i oddalając powództwo oraz orzekając o kosztach postępowania sądowego.

Sąd II instancji zaakcentował niepodanie przez stronę powodową w pozwie istotnych faktów i dowodów odnoszących się do istoty sprawy, w szczególności nieprzedłożenie umowy przelewu z dnia 24 marca 2005 r. oraz pominięcie faktu zawarcia ugód kształtujących finalnie zobowiązanie strony pozwanej. Za wiarygodny został uznany w konsekwencji zarzut zwolnienia pozwanego z długu ponad rozmiar uwzględniony w prawomocnych nakazach zapłaty.

W skardze kasacyjnej powódka wniosła o zmianę wyroku odwoławczego przez oddalenie apelacji.

Skarżąca zarzuciła naruszenie następujących przepisów:

- 1) art. 479⁹ k.p.c. przez uwzględnienie zwróconego pisma pozwanego z dnia 12 listopada 2005 r.,
- 2) art. 230, 233 i 493 k.p.c. przez uznanie twierdzeń pozwanego za przyznane przez powódkę,
- 3) art. 233 i 495 § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że powódka wystąpiła w toku procesu z nowym roszczeniem,
- 4) art. 508 k.c. przez uznanie, że powódka zwolniła pozwanego z długu odsetkowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powódka trafnie zauważyła, że pismo pozwanego z dnia 12 listopada 2005 r. zostało zwrócone (k. 59 i 63-66), przeto nie może wywoływać skutków procesowych art. 479² § 1 k.p.c., jednakże fakt ten nie miał istotnego znaczenia dla wyniku sprawy.

Powódka wywodzi swoje roszczenie z nabycia w dniu 24 marca 2005 r. wierzytelności w formie przelewu (art. 555 k.c. w związku z art. 509 k.c.), dlatego jej obowiązkiem było przedłożenie do akt umowy dokumentującej te zdarzenie prawne

(art. 479¹² § 1 k.p.c. i art. 495 § 3 k.p.c.). Tylko umowa z dnia 24 marca 2005 r. legitymowała Spółkę „E.” do dochodzenia roszczenia o określonej treści, dokumentując zakres przejętych wierzytelności, m.in. co do odsetek. Zbadanie postanowień umownych w postępowaniu sądowym było konieczne, tym bardziej że zakres przelewu był sporny między stronami. Pośrednia informacja o przelewie (k. 11) nie spełniała obowiązku przewidzianego w art. 479¹² § 1 k.p.c. i art. 495 § 3 k.p.c., dlatego Sądu Apelacyjny trafnie zauważył, że powódka nie udowodniła swego roszczenia (art. 6 k.c.).

W świetle zarzutów pozwanego wątpliwa jest zasadność dochodzonego roszczenia. Przede wszystkim roszczenie te zostało już prawomocnie zasądzone sześcioma nakazami zapłaty w odniesieniu do pretensji głównej i odsetek ustawowych. Tak też ocenił swoje roszczenie Banku formułując określone żądania w pozwach nakazowych. Pozwany wykazał, że zostały wcześniej zawarte między nim a Bankiem ugody modyfikujące zobowiązanie (k. 68-84) oraz że prawomocne nakazy zapłaty wydane w 2004 r. (k. 16-23) uwzględniają te modyfikacje.

Wyciąg z ksiąg bankowych stanowi dokument urzędowy (art. 95 pr. bankowego), ale związane z nim domniemanie może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2001, II CKN 392/00, niepubl., oraz z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 256/01, niepubl.). W odniesieniu do wyciągu z ksiąg Banku (k. 12) „przeciw dowodami” są przedłożone przez pozwanego ugody. Przede wszystkim jednak nie ma żadnych dowodów sprzeciwiających się tezie o przedawnieniu dochodzonego roszczenia odsetkowego (przy założeniu, że ono istnieje). Wierzytelność Banku pochodzi bowiem z 2001 roku (k. 68-84), a pozwany bezspornie nie zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia (vide: art. 117 § 2 k.c. i art. 118 k.c.).

Z przedstawionych przyczyn należało oddalić skargę kasacyjną (art. 398¹⁴ k.p.c.) oraz orzec o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 98 i 108 § 1 k.p.c.).